

„Fără credință, fără Dumnezeu, omul devine un animal rațional care vine de nicăieri și merge spre nicăieri”

Petre Țuțea - filosof român

A mai trecut un an, un an iarăși greu pe fondul unei crize economice fără precedent în istoria omenirii, iar povara pentru noi toți este din ce în ce mai apăsătoare.

A fost un an electoral în care presiunea mediatică și politică, promisiunile și minciunile electorale au obosit societatea în ansamblul ei.

Gâlceava politică și războiul româno-român continuă, oamenii aleargă disperăți, care încotro pentru a-și asigura o siguranță materială pentru familiile lor.

Nu mai au timp pentru odihnă, pentru educația copiilor, pentru hrana sufletului și spiritului lor. Uităm de noi și de cei de lângă noi în această cursă nebună pentru supraviețuire. Există o criză morală a societății, ea se poate numi rătăcire, lipsă de conștiință sau de orientare. Ne uităm în jurul nostru, nu știm care ne sunt prietenii și care ne sunt dușmanii, s-au amestecat unii cu alții, avem sentimentul însingurării, ne-a dispărut parcă rostul de a trăi, de a munci, de a construi. Trebuie să ne oprim, măcar o clipă din această fugă nebună, să privim în jur și ușor să revenim cu respect și bun simț la normalitate și solidaritate.

Lepădarea de orgolii și mutarea accentului pe fapta bună constituie esența unei trăiri creștine.

Dar pentru a înțelege ce vreau să spun, vă povestesc o istorioară din Patericul egiptean.

Știu pe un om la care a venit un pâlcc de diavoli luminați, strălucind în chipul unei cete de îngeri și o căruță de foc, și o mulțime de ostași înarmați, întocmai cum ar veni un împărat, și apropiindu-se de el i-a zis:

„Omule, tu ai isprăvit toate faptele cele bune, acum vino și te închină mie și te voi lua în căruța aceasta și te voi înălța de pe pământ la cer, ca pe Ilie Tesviteanul și te voi așeza la un loc împreună cu dânsul.”

Iar el auzind acestea, zicea în gândul său: **„Eu în toate zilele și în toate nopțile mă închin Împăratului și Dumnezeului meu, iar acesta cine este de îmi zice să mă închin lui?”**

Acestea socotindu-le el, a răspuns aceluia ce-i zicea lui să i se închine:

„Eu am pe Domnul Iisus Hristos, Împăratul și Dumnezeul și Mântuitorul meu, căruia pururea mă închin ziua și noaptea, iar ție ți se închină cei ce sunt cu tine.”

Acestea auzind diavolul, îndată a pierit și s-a făcut nevăzut cu căruța cu cai și cu toate oștile lui. Morala? O trageți singuri.

**Al dumneavoastră prieten pentru totdeauna,
Gheorghe Constantin Silviu**

